

Giấc mơ ngọt ngào

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "25+ và yêu")

Vẫn như mọi khi, Lâm lại cuộn mình trên chiếc giường thân quen với bộ dạng mệt mỏi, mệt không bởi quá sức với công việc mà mệt vì những dòng suy nghĩ rồi bất giác Lâm chợt nghĩ về anh và lần đầu tiên Lâm dám ước, một điều ước có thể chẳng to lớn gì nhưng lại là điều ước mà cô không can đảm với tới đó là được bên cạnh anh...

Hình ảnh của anh càng hiện rõ hơn trong tâm trí Lâm, nhớ đến lần đầu quen biết của hai người, khoảng thời gian ấy Lâm còn vô tư lắm, hay cười, hay nói và lúc ấy Lâm đang hạnh phúc với tình yêu của mình.

- Em tên gì?

- Dạ Tuệ Lâm.

- Tên đẹp nhỉ?!

- Dạ anh là người thứ...hình như là 1001 nói thế đấy ạ.

Anh và Lâm cùng cười bởi câu nói đùa của mình, Lâm vốn cười nói vô tư như thế còn anh có vẻ hơi ngượng ngùng, ít nói. Cứ thế ngày qua ngày hai người dần trở nên thân thiết hơn. Lâm xem anh như người anh, sẻ chia đủ điều trong cuộc sống và cả tình yêu, Lâm kể cho anh rất nhiều về chuyện tình của mình, sau mỗi câu chuyện anh đều chú ý lắng nghe và cho lời khuyên cho cô em gái bướng bỉnh nhưng đáng yêu của mình.

Anh hầu như ít kể về cuộc sống riêng tư của mình, chẳng biết là vì Lâm quá vô tư không để ý tới hay là vì anh sống quá khép kín, chỉ muốn là chiếc giỏ đựng những câu chuyện của cô và không muốn điều ngược lại. Ngày này tháng nọ trôi qua, anh vẫn thế, vẫn luôn quan tâm thầm lặng đến Lâm, cô thấy hạnh phúc khi được anh cưng chiều như một đứa em gái. Anh dạy Lâm nhiều điều, cách đối nhân xử thế, cách bảo vệ bản thân trước những con người ngoài xã hội, anh nghiêm nhiên trở thành "người đỡ đầu" trong khoảng thời gian sống xa nhà của Lâm.

Và rồi giống tổ cũng bắt đầu ập đến với Lâm, trước tiên là chuyện tình yêu tan vỡ. Người mà Lâm tin tưởng, yêu thương vô bờ bên cuối cùng cũng lừa dối và để lại những vết thương khá sâu trong lòng cô. Nhưng lần này không như mọi khi là chạy đến khóc òa trước mặt anh rồi kể lể, Lâm chọn giữ lấy nỗi đau này cho riêng mình, Lâm không muốn để anh lo lắng thêm nữa và ngậm ngùi một mình với những đêm khóc nghẹn đến ướt cả gối. Đây là lần đầu vấp ngã trong đời, vô cùng thất vọng, đau đến tận cùng bởi không ai khác lại là người Lâm tin yêu đâm mình một nhát dao chí mạng. Một mình dằn vặt, không ăn không ngủ Lâm tiêu tụy hẳn ra. Cũng một thời gian Lâm không liên lạc với anh, hôm ấy Lâm nhận được tin nhắn từ anh.

- Ê nhóc! Bao lâu rồi không thấy cái mặt đáng ghét của em gọi cho anh vậy? Đi ăn gì với anh không?

- Dạ không, anh đi ăn đi. – lấy tay quệt những giọt nước mắt đang rơi Lâm reply tin nhắn của anh.

Cứ như cảm nhận được điều chẳng lành, anh vội gọi dù không muốn bắt máy vì không muốn anh nghe thấy giọng nói mệt mỏi của mình nhưng Lâm vẫn trả lời để anh cảm thấy yên tâm:

- Này! Đang ốm đấy à?

Lâm cố giọng giọng:

- Dạ em ỏn, không sao đâu ạ!

- Thế là ghét anh rồi nên mấy hôm nay chẳng liên lạc cũng chẳng muốn đi ỏn với anh nữa, có tình yêu là quên luôn...

Chưa nói hết câu, anh nghe đầu dây bên kia có tiếng khóc nức, anh im lặng chẳng nói gì thêm nữa chỉ cầm điện thoại nghe Lâm khóc, mọi cảm xúc dồn nén bao lâu như được vỡ ỏa, Lâm khóc rất nhiều, những tiếng nức như xé nát ruột gan anh. Một hồi lâu lấy lại bình tĩnh:

- Em xin lỗi, vì...

- Anh hiểu! Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?

- Tốt hơn rồi, cảm ỏn anh.

- Thôi! Giờ anh qua đi ỏn tối nhé!

- Em mệt, chỉ muốn ngủ.

Kết thúc cuộc gọi, Lâm trông trải thiệp đi khi nào chẳng hay, một lúc sau tiếng chuông điện thoại lại reo:

- Anh đang đứng trước cửa phòng.

Có chút lúng túng, Lâm vội ra mở cửa, trước mặt anh là một cô gái vốn hay cười đùa nay lại hốc hác, gầy gò đến chẳng còn nhận ra. Anh lôi Lâm ra ngoài, chở đến quán miến gà quen thuộc anh và Lâm hay tới, đây là món Lâm rất thích, ép cô ỏn hết phần của mình rồi anh lại đưa cô đến một nơi, anh biết khi buồn, Lâm thích được dạo dưới những con phố của Sài Gòn, Lâm thích nhất Sài Gòn lúc về đêm và nơi đây là nơi mỗi lần cảm thấy hụt hẫng trong cuộc sống Lâm lại đến để hòa mình trong những ánh đèn của cây Cầu ánh sao, lòng cô sẽ cảm thấy bình yên khi ngắm nhìn những sắc màu của cuộc sống.

Hai người lặng lẽ bước đi lên cầu, anh vẫn vậy, vẫn sẽ không vội hỏi Lâm đã xảy ra chuyện gì mà chỉ đi theo phía sau, nhìn cô... đợi đến khi Lâm thật sự ỏn rồi cô cũng kể anh nghe. Anh xoa đầu cô rồi bảo:

- Đó là lẽ tự nhiên của cuộc sống, con người khi không còn hợp nhau nữa thì sẽ tự động rời xa, có người chọn cách ra đi lặng lẽ, có người thì chọn cách làm tổn thương nhau khi không còn cần nhau nữa. Việc của mình chỉ được phép buồn trong chốc lát rồi lại đứng dậy bước tiếp, sống thật hạnh phúc để những kẻ rời xa ta hối hận vì đã bỏ rơi ta.

Nhờ có anh, sau một thời gian Lâm cũng cân bằng được cuộc sống của mình, dần quên đi những nỗi đau mà mình đã trải qua. Lâm dành nhiều thời gian cho công việc hơn, cô không nghĩ đến chuyện sẽ bước tiếp cùng ai vì cô hoàn toàn không còn tin vào thứ gọi là tình yêu, nhưng cô vẫn dành thời gian để gặp gỡ chia sẻ những buồn vui cùng anh.

- Anh, em vừa mới thấy quán nướng bên kia trông có vẻ ngon.

- Uhm! Xong việc anh chạy qua đón em.

Cứ như thế, anh luôn thực hiện mọi điều cô muốn, ỏn uống, du lịch hể có dịp là anh và Lâm lại đi cùng nhau, anh đều xuất hiện những lúc cô cần và Lâm luôn thầm cảm ỏn bởi sự có mặt của anh trong cuộc đời mình.

Cuộc sống thì cứ trôi với những bộn bề, toan tính và những lần vấp ngã, những điều không hay thì lại cứ tiếp tục tìm đến Lâm, mọi ước mơ hoài bão và cả hy vọng bỗng sụp đổ ngay trước mắt, công việc kinh doanh của Lâm rơi vào ngõ cụt dù không muốn nhưng phải dừng hết mọi hoạt động cùng với đó là sự quay lưng, xa lánh của bạn bè, những người mà Lâm luôn hết lòng vì họ. Cô suy sụp, tinh thần hoảng loạn, cảm thấy bế tắc trước sự khắc nghiệt của cuộc sống.

Nhưng may mắn thay, bên cạnh Lâm vẫn còn có những bàn tay nâng đỡ, những anh chị mà cô quen biết luôn coi cô như đứa em gái cần được bảo vệ trong đó có anh. Anh đã vô cùng lo lắng trước những việc mà cô đã phải trải qua, anh sợ cô buồn, sợ cô khóc và sợ cô mất niềm tin vào cuộc sống thế nên dù bận rộn nhưng anh vẫn dành thời gian cho cô, quan tâm từng chút một đến cô, điều này khiến cô thật sự cảm động.

Riêng Lâm, sau tất cả những gì anh làm đã khiến trái tim cô rung động, cô phát hiện ra khi gặp chuyện vui hay buồn người cô nghĩ đến đầu tiên chính là anh, cô quan tâm đến cảm giác của anh, quan tâm đến anh mất anh dành cho cô, cô cảm thấy buồn khi không được gặp anh, lo lắng khi anh bệnh và nhớ anh nhiều hơn mọi khi. Bên cạnh anh, Lâm cảm thấy an toàn và hạnh phúc nhưng cô lại không thể nói ra được tình cảm của mình với anh, có lẽ vì lần đổ vỡ trong chuyện tình cảm vừa qua cô không còn niềm tin vào tình yêu và vì nếu anh chỉ xem cô như đứa em gái khi biết được tình cảm của mình cô sợ anh sẽ rời xa cô, hơn tất cả điều cô sợ chính là việc thiếu vắng anh trong cuộc đời mình, thế nên cô chọn cách giấu kín tình cảm này để được bên cạnh anh mãi mãi.

Sau nhiều lần vấp ngã Lâm sống khép kín hơn, nhiều tâm sự và ít cười hơn duy chỉ có bên anh cô mới lại tìm được chính mình. Rồi một ngày, là ngày cuối cùng của năm cũ, anh đưa cô đi chơi, ăn những món cô thích và dạo quanh những nơi cô muốn qua.

- Có muốn xem pháo hoa không?

- Anh biết đó là điều em thích mà!

- Thế anh đưa em đi ngắm pháo hoa nhé!

Anh đưa Lâm đến địa điểm bắn pháo hoa, người người kéo đến xem rất đông, anh chọn nơi có thể nhìn thấy rõ nhất và khi trên bầu trời rực sáng bởi những tràng pháo hoa cô có cảm giác có bàn tay đang nắm giữ tay mình, là bàn tay của anh, cô lúng túng:

- Anh...

- Ngốc ạ, anh yêu em!

Tim Lâm như vỡ òa, một cảm giác hạnh phúc khó tả ập đến, ngay lúc ấy cô muốn hét lên với thế giới rằng mình là người hạnh phúc nhất, nhìn anh một hồi rồi cô nở một nụ cười, nụ cười ấy như muôn hoa đang khoe sắc, đẹp đến nao lòng. Anh xoay người ôm cô từ phía sau, cứ thế hai người hạnh phúc cùng ngắm pháo hoa, những đợt pháo đang chúc mừng cho tình yêu đôi lứa.

Bỗng giật mình tỉnh giấc, Lâm thần thờ hóa ra đó chỉ là mơ, một giấc mơ mà có lẽ cô chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy, cười nhạt cô tiếp tục thiếp đi trong khi chiếc headphone đang đeo vang lên câu hát "vì bao mơ ước còn nhiều tháng năm còn dài có thương nhau thì để đó".